

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FEG

3ª Època, núm. 64 Març 2022

GAUDÍ

19.11.2021
- 6.3.2022

ENTRADA

HOLA
DE NOU
HELLO AGAIN

El primer grup, a punt de començar la visita. Foto: Josep Suárez

Activitats

Gaudí al MNAC

Pàg. 3

Sta Maria del Pi (II)

Pàg. 5

Col·laboracions

Els Gegants del Pi

Pàg. 8

L'AEiG Mont Palau

Pàg. 14

Notícies

El viatge: La Sicília
catalana

Pàg. 18

Editorial

Aquests darrers dos anys, en els que hem estat obligats a reduir dràsticament les activitats, sembla que aviat seran un trist record del passat i poc a poc podrem anar recuperant les nostres sortides. Hi haurà una diferència no precisament banal: nosaltres tenim a l'espatlla dos anys més i, això a les nostres alçades no és una cosa menyspreable.

La participació a les trobades que ja hem pogut fer ens dona ànims per continuar adaptant-nos amb prudència a les circumstàncies i limitacions que les autoritats vagin disposant en funció de l'evolució definitiva de la pandèmia.

Ja podeu veure que, en el que resta d'aquest curs, hem decidit prendre com tema central **l'Art de Sixena**. Per això el propòsit es complementar les visites a Lleida-Sixena i al MNAC amb una sortida extraordinària a **l'illa de Sicília**.

Cal remarcar que, si bé el grup d'Antics ja havia fet una sortida a l'Alguer i una a altra a Catalunya Nord, mai n'havíem intentat una de sis dies de duració, però estem segurs que l'esforç valdrà la pena.

El nostre company Josep Puig, que és secretari de l'IPECC, és el promotor igual que al seu dia ho va ser de les descobertes a Elna o a la Passió Medieval de Cervera, que tant bon record han deixat a tots els que hi van participar. Ja anireu rebent informacions

Més informació sobre el viatge a la pàgina 18

Gaudí al Museu Nacional d'Art de Catalunya (11-II-2022)

Text: Joan Millán

Fotos: Josep Suárez

Si hi ha un personatge català que en els darrers cent anys hagi donat a Barcelona una ressonància internacional, possiblement estarem d'acord que aquest és Antoni Gaudí. Durant molt de temps va ser considerat com una figura local i un xic excèntric arquitecte. Diria que molts el van arribar a menysprear qualificant les seves obres com bunyols o mones de Pasqua.

Els temps van passant però el seu llegat arquitectònic no para de créixer en la valoració pública, fins al punt que per a molts estrangers els cites el nom de la nostra capital i ells contesten amb un ampli somriure d'aquells que fan els experts i diuen "Gaudí, Barça".

I com tantes vegades passa, som els catalans i en especial els barcelonins els que necessitem aprendre a valorar el que tenim més a prop. Per això vàrem creure oportú organitzar la visita a l'exposició que te lloc al MNAC sobre la vida i obra del genial arquitecte.

Una mostra del mobiliari de la Casa Milà

Com totes les exposicions que allà es presenten està molt ben realitzada i les explicacions dels guies ajuden a captar detalls que ens passarien per alt. Vull fer notar que la nostra admiració per Gaudí no es d'ara. Recordem que com grup hem realitzat visites a la Colònia Güell, a la Casa Vicens, la torre de Bellesguard, les quadres i porta de la finca Güell a Pedralbes, la Nau Gaudí a Mataró i la Sagrada Família, tan quan estava en plena construcció la nau central, com quan es va inaugurar el temple. En aquestes dues ocasions vàrem tenir el privilegi que va fer de guia el nostre soci Jordi Bonet, que durant molts anys va ser el responsable de les obres.

No cauré ara en la temptació d'explicar el contingut de l'exposició que és un recull de documents i plànols de moltes de les obres de la seva vida, de maquetes i mostres dels mobles i objectes que ell va dissenyar. La veritat és que costa d'entendre com, amb els mitjans de treball que va disposar, va tenir temps de fer tantes coses. Només de pensar que no tenia ordinadors, ni la maquinària actual,... No és d'estranyar que a mida que passa el temps la seva figura s'engrandeixi ☑

El primer grup, en l'àmbit dedicat a la Sagrada Família

La segona visita a Santa Maria del Pi (II) (16-II-2022)

Text: Jordi Canet

Fotos: J. Canet i Internet

El dimecres, 16 de febrer, a les cinc en punt de la tarda, ens trobem a la plaça del Pi, un total de nou persones, vuit de les quals havien visitat el 12 de desembre l'església de Santa Maria del Pi, però que per manca de temps no van poder assistir a la totalitat del programa inicialment previst.

Així, doncs, aquesta visita complementària ens havia de portar principalment a l'Arxiu i a la cripta, però com que alguns no hi havien estat, vàrem començar, amb el mestratge del senyor Sacasas, per la capella de la Sang continuant per la nau central.

L'Arxiver Sr. Sacasas, a la biblioteca de l'Arxiu

A la capella de la Sang ens va explicar que la *Reial i Il·lustre Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist* és una institució caritativa fundada a la ciutat de Barcelona a principis del segle XVI i dedicada a l'acompanyament espiritual dels condemnats a mort per la justícia, generalment penjats a la forca.

Va destacar que en la seva fundació va haver-hi presència femenina gràcies a Isabel de Josa, de qui es diu que va voler fundar –sense èxit– la branca femenina dels jesuïtes.

L'any 1623 l'arxiconfraria obté llicència per a retirar els cossos dels ajusticiats de les forques de la ciutat, motiu de la dita popular "*anar a la quinta forca*" en relació a la processó que s'organitzava per anar a treure els penjats de les forques de la Trinitat, més enllà del poble de Sant Andreu de Palomar, just en el límit del Pla de Barcelona, que eren les més allunyades de la ciutat.

L'arxiconfraria posseïa la Venerable Imatge del Sant Crist de la Sang, obra del 1545 de l'escultor Jeroni Xanxo. Coneguda popularment com "El Sant Cristo Gros" presidia el retaule de la Capella de la Sang a l'església del Pi.

El "Sant Cristo" Gros, ara al baptisteri

Aquesta imatge, titular de l'arxiconfraria i molt venerada a Barcelona, era la que acompanyava, coberta amb un vel negre, als condemnats. La imatge va ser destruïda en l'incendi de la Basílica del Pi l'any 1936. Actualment presideix la Capella de la Sang una nova imatge feta l'any 1940. En aquests moments, però, veiem la imatge dipositada temporalment al baptisteri.

La Confraria posseïa una altra imatge del Sant Crist més petita que la gent, per contrast amb la titular, anomenava el "Sant Cristo Xic". Segons la tradició, el "Sant Cristo Xic" acompanyava les execucions simples, és a dir: aquelles en que només s'ajusticiava un sol reu. El "Sant Cristo Gros" ho feia en les que s'ajusticiava almenys a tres reus, d'aquí l'expressió popular "treure el Sant Cristo Gros" en el sentit d'alguna cosa excepcional. El "Sant Cristo Xic", una talla anònima del segle xv, és actualment exposat al Tresor de la Basílica de Santa Maria del Pi.

Una curiositat de la capella de la Sang és que hi ha enterrat qui és considerat la primera víctima de la Guerra del Francès. Un soldat espanyol que, arran d'una baralla amb un soldat napoleònic, va acabar matant-lo i per això va ser condemnat a mort, tot i haver estat en defensa pròpia. La confraria va considerar que la condemna havia estat injusta i va decidir que havia de ser enterrat a la capella.

Travessant la nau principal veiem la capella on hi ha en aquests moments la Mare de Déu dels Dolors, que habitualment és a la capella de la Sang. També la capella on està enterrat Sant Josep Oriol.

Baixem a la Cripta, on el sr. Sacasas ens explica el perquè de la seva existència: la veneració d'una relíquia de gran importància. En aquest cas, una relíquia de la Santa Espina i no una espina de les curtes, sinó de les llargues. Aprofita per fer una referència a la cèlebre sardana del mateix nom, la inspiració de la qual atribueix a un poema d'Àngel Guimerà^[1].

Una altra curiositat: un poal (càntir que es feia servir per treure l'aigua d'un pou - i no pas una galleda) i que va ser trobat entre d'altres, com a farciment de la coberta de la capella de la Sang.

El poal

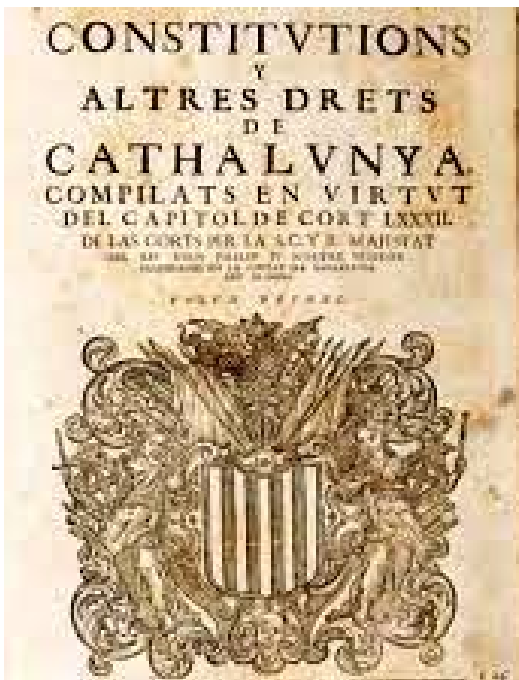
[1] En realitat, la sardana apareix a l'escena VII del Quadre Primer (o escena XVIII correlativa) de l'acte Tercer de l'obra de teatre *La Santa Espina*, que el seu autor, Àngel Guimerà, va qualificar de "rondalla".

En podeu escoltar uns fragments introduint al cercador la següent adreça:

<https://www.youtube.com/watch?v=zleZ4chjHE>

I de la cripta pugem a l'Arxiu. En realitat ens trobem a la biblioteca, no pas al dipòsit. Allà l'arxiver sr. Sacasas ens mostra una selecció de documents de diferents èpoques relacionats amb la vida de la parròquia i de Barcelona. Des d'un pergami signat pel rei Martí l'Humà fins a les *Constitucions i altres drets de Catalunya* aprovades pel rei Felip i el ban de Josep de Verthamon de 1722 sobre els bens confiscats a l'Església el 1718.

En mostrar-nos l'exemplar de les Constitucions – un dels pocs que queden – va posar de relleu com en la recopilació de totes les disposicions dictades pels sobirans s'utilitzava la numeració dels Reis d'Aragó, fins a Felip IV d'Aragó (⇔ Felip V de Castella).

Comentant el ban de Josep de Verthamon va explicar que després de l'Onze de Setembre de 1714 el rei Felip volia anorrear Barcelona, però que el Duc de Berwick el va convèncer del contrari a canvi d'incautar-se de les rendes dels gremis i de l'església.

Vàrem veure com pergamins antics s'havien utilitzat sovint per enquadrar volums de documents en paper, cosa que ha permès la seva conservació.

Ens va demostrar també la dificultat que presenta la lectura de textos antics pel tipus de lletra utilitzats, pel fet que es feien servir moltes abreviacions i pel fet que estan escrits gairebé sempre en llatí.

La visita va acabar amb una explicació de la situació en què es troba actualment l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que es regeix per una llei estatal i està essent reclamat per Aragó, en part perquè l'Arxiu Reial del Regne d'Aragó que hi havia a Saragossa va resultar destruït durant la Guerra del Francès.

Recomanem la visita guiada als qui no l'hagin fet. Poder veure pergamins i documents únics de la nostra història, ens deixa clar que som un país que ve de lluny i que moltes vegades tenim les coses importants tan a prop que no les veiem. ✓

Els Gegants del Pi

Text: Joan Bosquet

Fotos: Internet

Durant la visita de la basílica de Santa Maria del Pi que el grup va fer el dia 14 de desembre de l'any passat i que vam ressenyar al CALIU número 63, ens va quedar pendent l'apartat corresponent als **Gegants del Pi**.

Ho fem ara. Quan vàrem entrar a l'atri de la basílica, en Jordi Sacasas (l'arxiver) ens va ensenyar l'armari on es guarden els apreciats i populars Gegants del Pi. Aquí es va estendre en la seva història, detalls i anècdotes, per la importància que té la cultura popular vinculada a la parròquia i al barri.

L'explicació va ser llarga i només farem un resum.

Ens explica que Els Gegants del Pi són una de les parelles més conegudes i antigues de Catalunya. La seva primera referència data de 1601, any en què van participar en la canonització de Sant Raimon de Penyafort a Barcelona. Però, tot i no trobar cap dada ni document que ho acrediti, segurament ja existien abans.

La segona referència documental dels Gegants es troba al Llibre de comptes de l'Obra del Pi de l'any 1624. A partir d'aquesta data, el llibre inclou documents gràfics on apareix un gegant portant un escut on es pot llegir Pi.

Les diverses representacions gràfiques presenten un gegant amb el rostre bru, de caire guerrer, portant una porra, una daga i un elm amb plomes. La imatge de la geganta, en canvi, varia segons la moda del moment, com en el cas de la resta de gegantes de l'època.

Segons consta al Llibre de comptes de l'Obra del Pi, sembla ser que al 1772 es creà la parella de Gegants del Pi que ens arriba fins l'actualitat. Però poc després, just l'any 1780, el rei Carles III decretà una reial cèdula que restringia i prohibia la imatgeria festiva per ser considerada massa grotesca i allunyada del caire religiós.

A partir d'aquesta data els gegants van restar tancats 18 anys, fins que al 1798, aprofitant que els Gegants petits del Pi ballaven davant el Capità General de Catalunya, es va lliurar al Capità un manifest sol·licitant que els gegants tornessin a participar en la processó del Corpus. L'indult va ser concedit i l'any 1799 la processó del Corpus de Barcelona va comptar amb la participació dels Gegants del Pi i dels Gegants de la Ciutat de Barcelona.

Aquesta participació coincidí amb la reforma del paviment de la Rambla de Barcelona, que consistia en un passeig central, anomenat terrat, i dos carrils laterals, anomenats camí. Justament en passar per La Rambla, els Gegants del Pi ballaven pel carril lateral (camí) i els de la Ciutat ballaven pel passeig central (terrat). Aquest fet originà la coneguda i popular cançó:

*“El Gegant del Pi ara balla, ara balla,
el Gegant del Pi ara balla pel camí.
El Gegant de la Ciutat ara balla, ara balla,
el Gegant de la Ciutat ara balla pel terrat.”*

Queda clar que els gegants no feien equilibris ballant pels terrats dels edificis, cosa que costa d'imaginar.

Durant el segle XIX els Gegants van continuar participant a les processons del Corpus del Pi, de la Catedral i altres sortides com la processó de Santa Maria del Mar. Però l'any 1870 van interrompre la seva activitat per ser arraconats i guardats en caixes.

Els Gegants van sobreviure a fets com la Setmana Tràgica o les revoltes de 1936, on el patrimoni de les esglésies va patir greus danys o va ser destruït. En començar la Guerra Civil, van ser traslladats, per l'Arxiu d'Història de la Ciutat, al Convent de l'Esperança del barri de Sant Just de Barcelona i, posteriorment, es van portar al Monestir de Pedralbes. Acabada la guerra, l'any 1939 van ser guardats de nou a la Basílica del Pi.

L'any 1959 es creà una comissió formada per associacions culturals, de veïns i de comerciants del barri, que varen encarregar la restauració a l'artesà geganter solsoní Manel Casserras. La roba va ser confeccionada per la sastreria Llorens i l'assessorament artístic va ser obra del senyor Evarist Mora. Els gegants van adoptar llavors la imatge que mantenen actualment: ell com un musulmà amb llarga armilla verda, turbant i una enorme simitarra a la mà; i ella com una dama de pell blanca, llarga cabellera negra, vestida amb tonalitats roses i blanques, i un llarg vel que penja del seu barret de punxa.

A partir de l'any 1960, els Gegants del Pi van tornar a participar en diferents processons i cercaviles, custodiats pel Patronat dels Gegants del Pi, entitat que més tard esdevindria l'Associació d'Amics dels Gegants del Pi, encarregada actualment de vetllar pel manteniment i gestió del patrimoni festiu del Pi.

L'any 1985, en la festa de celebració dels 25 anys de la seva recuperació, van ser batejats amb els noms de Mustafà, pel seu aspecte sarraí, i Elisenda, en honor a la reina Elisenda de Montcada, fundadora del Monestir de Pedralbes, que preservà els Gegants del Pi en temps de guerra. Els seus padrins foren els Gegants de la Ciutat.

Durant aquest mateix any es decidí fer unes còpies dels gegants per fer-los més lleugers i preservar els originals del desgast que comportava la seva gran activitat en cercaviles i actes populars i tradicionals arreu del país i l'estranger. Així, la rèplica d'en Mustafà veu la llum el 24 de setembre de 1986 i l'Elisenda el mateix dia de la Mercè de 1987. Tots dos són obra de Manel Casserras i Boix, responsable de la seva restauració durant tots aquests anys.

L'any 2001 van celebrar els 400 anys de la seva primera referència històrica, la canonització de Sant Raimon de Penyafort, amb un seguit d'actes de gran ressò i transcendència històrica com l'entrada a la Catedral per visitar la tomba de Sant Raimon de Penyafort o la Trobada de gegants centenaris d'arreu de Catalunya.

Des de la construcció de les rèpliques, els gegants originals només han tornat a sortir al carrer el dia de celebració del 50è aniversari de la seva recuperació, el 12 de juny de 2010. Però, a partir del 2011 es decideix que Gegants grans i petits del Pi originals tornin a sortir cada any pel pregó de les Festes de Sant Josep Oriol al barri del Pi, tot realitzant el seu ball propi per inaugurar les Festes.

El *Ball dels Gegants del Pi*, com no podia ser d'altra manera, es basa en la popular cançó coneguda per tots els infants. La dansa representa la història d'amor impossible de la parella amb in comptables voltes i encreuaments que semblen no tenir final. Coreografiat per en Xavier López, el ball pot ser ballat per una parella o pels Gegants grans i petits del Pi alhora, en el que es coneix com a *Ball de família*.

Actualment, en Mustafà i l'Elisenda es poden admirar de manera permanent a La Casa dels Entremesos. Els Gegants del Pi originals, en canvi, es troben guardats a l'Església de Santa Maria del Pi.

Els Gegants petits del Pi

La primera referència dels Gegants petits, xics o gegantons del Pi és de l'any 1669, quan per primer cop es descriu la presència dels quatre Gegants del Pi, dos de grans i dos de xics, a la Processó de Corpus de Santa Maria del Pi.

Amb motiu de Carnestoltes, l'any 1798 els Gegants petits del Pi van ballar al Teatre Principal davant del Capità General de Catalunya, el Duc de Lancaster, i van entregar el manifest que indultaria a tota la imatgeria festiva de la prohibició que tenien imposada des de 1780.

En aquells temps els Gegants petits del Pi van adoptar la imatge moderna de les classes acomodades que seguien la moda provinent de França. De fet, al llarg del segle XIX van canviar molt sovint la seva imatge seguint la moda del moment.

La imatge que se'ls donà l'any 1960 correspon a l'estil modern de les classes acomodades de principis de segle XIX: ella amb un llarg vestit amb volants i ell, elegant, amb jaqueta marró, armilla i portant un bastó i un barret de copa a la mà. Aquesta imatge és la que ja lluien a principis del XIX i que ens ha arribat fins avui en gravats i rajoles de l'època.

Des de la seva recuperació, els Gegants petits han tingut una activitat molt intensa i sense descans, que els ha portat, fins i tot, al Japó i a París.

Igual que els seus germans grans, l'any 1985 van ser batejats. Ell rebé el nom d'Oriol en honor a Sant Josep Oriol, patró del Barri del Pi, i ella el d'Eulàlia (tot i que la veu popular ràpidament la rebatejà com a Laia), tot recordant la copatrona de la ciutat de Barcelona, i alhora patrona de Ciutat Vella.

Els Gegants petits del Pi ballen el mateix Ball dels Gegants del Pi, que es basa en la popular cançó.

En l'actualitat continuen la seva intensa activitat sent una de les parelles de gegants de Barcelona que més participen en actes festius de cultura popular arreu de la geografia catalana. Quan no estan actuant, els podeu veure al costat dels Gegants del Pi a La Casa dels Entremesos. Els Gegants petits originals estan degudament guardats a l'Església del Pi.

En Jordi Sacasas ens comenta, que un del Entremesos més populars dels Gegants del Pi és la Mulassa de Barcelona.

L'explicació ha estat extensa però l'interès del guia ens ha fet conèixer moltes curiositats. Ara sabem que al darrere de cada figura sempre hi ha uja bonica història. Amb això tanquem una part del relat de la sortida cultural del desembre passat

*Yemen. Un país amb guerra civil del 2015 ençà.
Col·lecció Manel Subirà dipositada a Can Cadena i consultable.*

L'Agrupament Mont Palau de Pineda de Mar

Text: Josep Massaguer

Fotos: Arxiu Josep Massaguer

ADOLESCENTS AMB INQUIETUTS

No tenien pas esperit de fundadors però sense saber-ho aquella colla de nois fundaren l'escoltisme a Pineda.

Engrescats pels dos estius que visqueren intensament fruit de la bona idea del rector i el vicari de la Parròquia de Santa Maria en portar uns seminaristes a l'estiu per fer-se càrrec del Casal d'Estiu, que posaren a l'abast de tota la mainada procurant-los una millor formació durant els mesos de Juliol i Agost sobretot a les tardes ja que els matins eren per ajudar a casa amb les tasques del camp, el jardí, fer companyia als avis, anar a comprar a plaça o a la botiga de queviures, ja que d'aquesta manera s'alliberava a les mares per anar mes tranquil·les a treballar a la fàbrica o al camp, a l'hotel, o al Sindicat a encaixar enciam per a exportar a Anglaterra, ja que era temps d'estiu i la feina augmentava car eren dos mesos que calia aprofitar per fer un raconet ja que l'hivern era molt llarg i per algunes famílies molt dur.

Eren unes tardes d'estiu meravelloses hi havia anades a la platja, fer descobertes del nostre poble, pujades al turó de la Guàrdia i Mont Palau, aprenien noves modalitats de jocs a l'aire lliure

Per fer la rematada a final d'Agost hi havia la setmana de campament a Arbúcies fent sortides al Montseny cap a les Agudes i el Turó de l'Home, fent-nos el menjar i passant la nit a cel obert.

Aquests dos mesos d'estiu eren molt ben aprofitats totes les tardes que al tombar el Setembre hi havia una mancança d'activitat, sobretot de contacte amb la natura i amb la mateixa colla. El curs escolar ens ocupava de dilluns fins a dissabte al matí i amb horaris de matí i tarda calia portar amb èxit els estudis, però mancava quelcom, un grup d'adolescents estaven ben informats que els pobles veïns hi havia una mena de casal d'hivern i que els nois de la seva edat hi prenien part molt activa.

Posaren fil a l'agulla s'informaren i entraren en contacte amb els escoltes de Calella, aquella activitat era la que ells buscaven per l'hivern i que els ocupés el dissabte a la tarda i algun diumenge, ja que feien acampades d'una nit pel Montnegre i altres indrets de la Comarca.

A Pineda de Mar amb aquesta colla va començar l'escoltisme.

Cronologia

Estiu de 1963 – La parròquia va organitzar el casal d'estiu, la mainada de Pineda vam passar els mesos de juliol i agost ben diferents d'altres estius, ja que els matins els dedicàvem a ajudar els pares amb tasques al camp, ajudant als avis o be alliberar a les mares que podien treure's un sou els mesos de juliol i agost treballant a la fàbrica, a l'hotel, o al sindicat agrícola a encapsar enciam per exportar a Anglaterra i amb aquest raconet estalviat, el dur hivern es passava més lleuger.

Amb la nostra experiència de l'estiu vam voler que a l'hivern el nostre entreteniment seguis el mateix camí que a l'estiu, després d'estudiar.

Octubre de 1963 – Ens trobem un grup de 7 nois de 13, 12 i 11 anys per començar a Pineda de Mar un grup d'escoltisme (J.Rovira, J. Massaguer, J. Piris, J. Costa, Ll. Serra, J. Montsant, A. Barcons.)

Sabiem que a la veïna població de Calella existia un grup d'escoltisme i nosaltres estudiàvem a l'Escola Pia de la mateixa població i ens vam interessar on i com feien les trobades i les sortides a muntanya.

Va ser un inici molt lent ja que érem nosaltres sols i no teníem cap jove adult que volgués ser el cap. Ens trobàvem cada dissabte i comentàvem el llibre "Pistas" i fèiem pràctiques de nusos i troncs, també el que deia el llibre sobre l'esperit escolta.

Hivern 1963-1964 – Trobada cada dissabte. i un diumenge al mes sortida. Seguint el llibre "Pistas" que era el nostre "Cap de Secció".

L'estiu 1964 – Vam trobar un jove de Pineda que ens va voler conèixer per ser el futur Cap de Secció, formava part de l'escoltisme de Calella i deixar el seu grup per un grupet que tot just començava li feia recança.

*Construcció de catapultes
a St. Martí de Montnegre (1964)*

Tardor 1964 – Seguim sense cap i nosaltres ja sortim a muntanya tot el dia i fem activitats al poble.

Hivern 1964 – El jove adult ens diu que **si**, i serà el Cap de Secció.

Primavera 1965 – Trobada de les unitats del Maresme a Sant Martí del Montnegre, va ser una bona festa i ens vam donar a conèixer.

Per Sant Jordi venda de llibres i roses. i en endavant cada any fins avui.

Estiu i tardor 1965 – Ja tenim formada la **patrulla dels castors**. amb el carnet d'aspirant amb la primera prova passada i signada pel cap de secció el dia **11-7-1965**, ja havíem començat.

Curs 1965-1966 – Formem una segona patrulla els **esquirols**, amb les dues patrulles formem part dels equips "**isolats**".

⇒

Activitats de descoberta del poble i contacte amb la gent per donar-nos a conèixer (4000 habitants)

Neix l'**Agrupament Mont-Palau** – Escollim per votació el color del fulard (lila i rivet groc). (P. Horta, F. Durlan, J. Itchart, P. Aragonés, E. Noguera).

Reis del 1967 – Ens proveïm de motxilles i uniforme. Representació nadalenca a Sant Pere de Riu després de la missa de les 12h.

Estiu del 1967 – Primer campament d'estiu a la Farga d'aram a Gualba de Dalt. amb sortides al massís del Montseny fent vivac. i primeres promeses dels minyons.

1968 – Sortides de caps de setmana ja que a l'estiu el cap de secció feia milícies i no hi va haver campament.

Estiu que vam fer la sortida sols fins a **Setcases i Ull de ter** de 15 dies de durada.

L'agrupament va creixent.

Curs 1969-1970 – Ja érem del grup "clan". Alguns anem a F.O.C.A.

1970-1971 – Primer campament de Llops a Joanetes.

1971-1972 – S'obre el grup de Ràngers.

Juliol 1973 – Campament conjunt amb Ràngers de Sta. Eugènia al pla de la Fageda a Setcases.

Dimissió del cap d'agrupament. Portem l'agrupament amb un cap de cada branca a l'espera de nous caps d'agrupament.

Caps d'agrupament nous - **Marga Cassola i Josep Massaguer.**

Setcases. Coll de la Marrana (1973)

Curs 1974-1975 – Ens plantegem l'opció coeducativa al obrir la unitat de daines. i conjuntament treballem amb Llops-Daines. (Quim Franch).

Campament de Daines (1974)

1975-1976 – Ràngers i Noies Guies.

1976-1977 – Pioners i Caravel·les.

1977-1978 – Grup de Truc.

Sortides de caps de setmana per a restaurar el monestir de Roca Rossa.

Netegem camins de bosc a Hortsavinyà per les sortides de les branques.

Campaments d'estiu de totes les branques.

Programa sobre la natura de la Fundació Roca i Galés.

Aquest curs va ser molt nombrós: 130 noies i nois i 20 caps.

1978 – Festassa de 15 anys d'Escoltisme a Pineda de Mar

Pioners i Caravel·les editen un opuscle "Historia de Pineda".

Fan grup de teatre.

Es forma un **grup de pares i mares** per reforç de l'agrupament.

1978 – Deixem la direcció de l'agrupament Mont-Palau.

Nous caps d'agrupament, tot funciona molt bé.

Any 1986 – Assistim a l'assemblea de fundació de l'Associació d'Antics.

Durant uns anys participem junt amb els caps d'agrupament de Calella a les activitats de l'associació.

Els següents cursos segueix l'increment de noies i nois.

El 2013 celebrem el **50 anys** d'Escoltisme a Pineda de Mar.

Fins els nostres dies. es un agrupament molt ben arrelat i amb molta força, aquest any 2022 com cada any hi ha censades prop de 100 persones.

+ + +

Nota: El 1962 es va formar un grup de noies guies que van durar uns anys i no formaven part de l'agrupament. Més endavant algunes d'elles van ser caps de llops i daines

Trobada de pares

El viatge: La Sicília catalana. Rere les nostres petjades

Text: Redacció

Com a culminació del cicle de conferències i visites sobre les obres d'art de Sixena, proposem un viatge a Sicília per conèixer els mosaics que van servir d'inspiració a les pintures del seu monestir i conèixer l'empremta que van deixar a Sicília els nostres avantpassats.

Quan el rei Guillem II de Sicília acabava la construcció de la nova catedral de Monreale, alguns dels seus artistes copien a l'escriptori de la catedral de Canterbury l'antic saltiri d'Utrecht. Però la còpia, el Saltiri Anglocatalà o Saltiri Auri (avui a la Biblioteca Nacional de França), resta inacabada, segurament a la mort de Guillem (1189), i arriba a la cort de la corona catalanoaragonesa (on al segle XIV serà acabada per Ferrer Bassa). Molt poc després, abans de la fi del segle XII, el mateix art extraordinari es retroba als murals de la sala capitular de Sixena. L'aliança dels reis Alfons I el Cast o el Trobador i Ricard Cor de Lleó d'Anglaterra, en benefici de Joana, la vídua de Guillem de Sicília, ho hauria facilitat.

Seguint una iniciativa de l'IPECC (Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana) us oferim un viatge extraordinari per culminar el cicle d'activitats relacionades amb el monestir de Sixena.

Programa del viatge. Enviarem informació completa als interessats

1 de juny.- Barcelona – Catània – Taormina – Catània

Presentació a la Terminal 1 de l'aeroport de Barcelona, dues hores abans de la sortida (12:30 h) del vol de Vueling VY6534 amb destinació Catània.

Visita al teatre grec i l'Odèon romà de Taormina.

Sopar i allotjament a l'hotel Palace Hotel Catania Una Esperienze.

2 de juny.- Catània

Visita a Catània. Pel matí, l'antic monestir benedictí. Havent dinat, la Catedral (tomba de Constança d'Aragó)

Sopar i allotjament.

3 de juny.- Catània – Etna – Randazzo – Catània

Després d'esmorzar sortida cap al volcà Etna. Passeig exploratori. Visita a Randazzo i dinar.

Retorn a Catània i visita al call dels jueus.

Sopar i allotjament.

4 de juny.- Catània – Messina – Cefalú – Caccamo – Palerm

Sortida cap a Messina i visita a la ciutat (església de la Santissima Annunziata dei Catalani).

Continuació cap a Cefalú (Catedral) i Caccamo (Castell). Continuació cap a Palerm.

Acomodació, sopar i allotjament a l'hotel Eurostars Centrale Palace.

5 de juny.- Palerm – Salemi – Palerm

Visita a Palerm (Capella Palatina). Sortida cap a Salemi (història de la família Vilaragut, Castell Normand, Museu de la Màfia). Tornada a Palerm (Palazzo Chiaramonte). Allotjament.

6 de juny.- Palerm – Monreale – Palerm

Després d'esmorzar, sortida cap a Monreale (Catedral de Santa Maria: claustre, mosaics), Palerm (Catedral, església de Santa Eulàlia dei Catalani, barri de Kalsa).

Desplaçament a l'aeroport i tornada a Barcelona amb el vol VY6601 de Vueling a les 19:00

<p>Abril</p> <p>Dissabte 2</p> <p>Museu Nacional d'Art de Catalunya</p> <p><i>L'art de Sixena, salvament i espoli (II).</i> Conferències i visita.</p>	<p>Abril-Maig</p> <p>Del 29 d'abril al 1er de maig</p> <p>Trobada d'Escoltes Adults de Catalunya – Mallorca - València</p> <p>La Trobada que no es va poder fer el 2021 a Mallorca.</p>
<p>Juny</p> <p>Del dimecres 1 al dilluns 6</p> <p>La Sicília catalana</p> <p>Viatge final del cicle de Sixena. Un viatge per resseguir la petjada catalana en aquella illa.</p>	

Diàlegs a Santa Anna-Hospital de Campanya

A la Circular 1/2022, de març, de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat s'anuncia, dins de la col·laboració que porten a terme amb Santa Anna – Hospital de Campanya, i pel dilluns 4 d'abril, un diàleg entre Albert Cortina i Peio Sánchez sobre el tema: ***El Transhumanisme***. L'entrada és lliure i es farà al temple de Santa Anna (carrer Santa Anna, 29, de Barcelona. Tel. 933013576) o en el seu recinte. Hi ha anunciats dos diàlegs més, pels dies 2 de maig i 6 de juny. L'horari sol ser a les set del vespre o a dos quarts de vuit, a confirmar abans

CALIU

Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix

anticsescoltes@fundacioescoltesiguies.cat
fundacioescoltesiguies.cat/antics-escoltes-i-guies/

FUNDACIÓ
ESCOLTES I GUIES

Antics
Escoltes
i Guies